

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Amphion les Bains, 06-08-1984

Tình Yêu Siêu Thoát

Tình Yêu Siêu Thoát

Amphion les Bains, 06-06-1984

Từ xưa đến nay thế gian đã và đang học bài yêu giữa con người và con người, đã tạo ra không biết bao nhiêu sự nhầm lẫn mà đành quên tình yêu siêu thoát giữa hồn và vía, chính mọi người đều có.

Không tu chẳng rõ nguyên do

Hành trong nhiều kiếp chẳng mò tương giao

Bên trong sẵn có nhiệm mầu

Vía hồn tương ngộ đôi đầu cảm giao

Không tu không thể nào trở lại với sự quân bình sẵn có ở bên trong, càng ngày càng bận rộn thêm lên, làm sao có cơ hội tái lập trật tự giữa hồn và vía được, chỉ chúc lấy sự khó và khổ mà thôi.

*Cần khôn vũ trụ tạo ngôi
Sang tôi cũng thế đứng ngôi không yên
Thế tình giao cảm tạo duyên
Gây phiền gỡ rối triền miên xoay vần*

Mỗi người phải gánh vác một phần, luôn luôn trong tinh thần xây dựng và đả phá tùy theo trình độ.

*Quên đi cái cảnh hư vô
Quên mình yêu họ tạo mô chôn thân
Ngày sanh ngày tử lần lần
Chui vào tánh xấu tạo phần khổ đau*

Thiếu thanh tịnh tạo phần mê chấp, tự rước trọc vào tâm, luận yêu trong mọi khía cạnh lệ thuộc chứ không bao giờ chịu luận nguyên lý tình yêu siêu thoát và tự thức, đành phải chịu thảm bại sau khi đạt được tình yêu của trường đời.

*Tâm mê chẳng chịu thức rời
Chẳng về với đạo chẳng lời thức tâm
Vía hôn đau khổ trầm ngâm
Tạo ra tâm bệnh ngấm ngấm bên trong*

Lắm khi than Trời trách Đất tự ý tránh nặng tìm nhẹ
nhưng cuối cùng chẳng đâu và đâu cả.

*Tâm phiền bất hiếu mẹ cha
Không sao hiểu được chơn hòa bên trong
Ở ăn gánh vác lòng vòng
Tâm thời phản trắc tự tâm ác ôn*

Ghen ghét hận thù vía hôn càng ngày càng bị lún
sâu không sao có cơ hội tương ngộ ở kiếp này.

*Bực mình tự thuyết lay hoay
Mượn đời giả tạm ngày ngày trách nhau
Quên đi nguyên lý nhiệm màu
Xác thân động loạn tạo sâu tạo mê*

Đi đi lại lại trong sự lòng vòng không lối thoát, khổ càng thêm khổ, buồn lại buồn thêm.

Ban ngày lại muốn ban đêm

Chuyển xoay xoay chuyển tạo niềm khổ tâm

Lắm khi cũng tự khóc thầm

Làm sao giải thoát cảnh lầm cảnh sai

Hướng ngoại quá nhiều làm cho kinh mạch sai lệch, tâm trí không yên, khổ sâu tới tận, dày vò tâm can.

Gia tăng động loạn bâng hoàng

Ta bà liêu lĩnh chẳng an chút nào

Sân si giận thấp ghét cao

Phơi bày tật xấu tô màu trược ô

Con người đi tới chỗ không còn cách nào biện hộ cho chính mình, thì lúc ấy mới bắt đầu tìm đường trở về với chính mình.

Xem mưa xem gió xem mình

Xem Trời điêu luyện chơn tình quang khai

Xét đi xét lại chữ Tài

Đấu tranh chẳng đặng miệt mài khổ đau

Đi đâu bây giờ, tìm đâu cho ra thực chất? Tâm hồn mất đi sự thanh thản sơ sanh.

Còn đâu là bến là bờ

Lỡ làng đau khổ bơ vơ một mình

Thế gian nuôi dưỡng chút tình

Mưu sinh cũng phải tự mình dựng xây

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, trôi luyến ở giữa dòng sông, nóng lạnh bất thường, biết bỏ ai và giữ lấy ai?

Triền miên thốn thức hằng ngày

Đêm đêm động loạn mặt mày xanh xao

Duyên tình thế sự đổi trao

Thực tâm tìm đạo bước vào nội tâm

Nhờ sự động loạn mê lầm và nghiệp chướng mới rõ được một phần sai lầm chính mình đã tạo ra, tự vầy xéo mà không hay, than Trời mà chẳng biết được Trời là ai ?

Duyên duyên kiếp kiếp nhiều ngày

Dựng xây điều luyện tâm thay đổi lời

Xét mình mới rõ ông Trời

Vô sanh vô diệt chẳng lời oán than

Trong đêm thanh tịnh không còn giấc ngủ mê loạn nữa, mới thức giấc nguyên lai bản tánh vốn là không, tại sao ta cứ mãi mê những điều bất chánh và không cần thiết, ôm lấy xác động loạn mà đành bỏ quên hồn và vía.

Đêm đêm thanh tịnh thức khuya

Rõ tâm chưa tịnh khó chia đạo đời

Hồn không thanh thoát khó rời

Vía theo chiều hướng chịu nhồi quả tâm

Khổ là nhồi, khổ là tiến, khổ là thức. Qua cơn nhồi quả và điều luyện thì mới thấy rõ giá trị của chơn tâm, thanh tịnh là quý là tiến bộ, nhưng phải làm sao mới được thanh tịnh.

Tự mình giải nghiệp mới minh

Rời phần ô trược tâm linh thức hòa

Hi sinh cao độ thật thà

Bước vào thanh tịnh biết Cha trên trời

Có âm thì phải có dương, có vía thì phải có hồn, nhiên hậu mới biến thành luật pháp và trật tự của cả càn khôn vũ trụ, kể cả xã hội loài người và côn trùng vạn vật, tâm linh động loạn đành quên đi cơ năng thanh tịnh và trật tự của chính mình.

Bên trong có sẵn huyền linh

Mắt phàm không thấy tự khinh loài người

Phật Tiên thức giác xét cười

Trước kia cũng vậy cũng người u mê

Trong nghịch có thuận, qua cơn điều luyện khổ buồn của nội tâm thì hồn vía và Tiên Phật mới được gần bên nhau.

Quy hoàn thanh tịnh trước sau

Lấy không làm đích rõ mâu nhiệm tâm

Tự mình trở lại âm thầm

Nghiệp trần khó bám khó làm đường đi

Thâm tu thâm tiến trên đường tâm đạo, thì nội tâm sẽ không còn xôn xao, thấy rõ luật Trời có vay và có trả.

Tự mình thanh tịnh bước qua

Mọi phần trở ngại vẫn hòa tiến lên

*Cảm ơn ngoại cảnh đạo nền
Giúp hồn tiến hóa vững bền trí tâm*

Gọt bỏ được sự động loạn và nghiệp trần, lại bắt đầu thật sự yêu đời và quý đời, do đời mà tiến, do đời mà tu.

*Rõ mình động loạn khờ ngu
Trời ban tình thế không tu lại khờ
Hồn sai vìa động từng giờ
Làm sao tương ngộ rõ cơ cực hình*

Nhân hòa hướng thượng thì mới thấy rõ tình yêu siêu nhiên là cao quý, Trời Phật đã sắp đặt điều hòa theo nhịp tim sẵn có.

*Tự mình tạo lối quanh co
Đi lên không chịu rước mò ngoại lai
Sửa mình thức giác mới tài
Đi đâu cũng vậy cũng sai sửa lần*

Nghĩa ân tại thế ràng buộc con người phải trở về với mọi sự khiêm tốn và trật tự, còn người tu thì cũng phải nhờ đó mà tiến mà tầm đại nghĩa đại ân của Trời Phật, xét tâm hành đạo.

Hình dung từ thấp đến cao

Nơi nào cũng có trăng sao chiếu hòa

Tình thương ban rải bởi Cha

Cần khôn sống động tương hòa tương thân

Khối óc của loài người đại diện cho cần khôn, xương sống của loài người đại diện cho vũ trụ, nhưng chúng sinh chỉ có biết xài phí và tiêu hao, không trụ tâm để tận hưởng nguồn sống linh động và vô tận đã liên hệ từ bao nhiêu kiếp. Cho nên càng ngày lại càng bị thất thoát và thua lỗ thêm.

Chẳng còn hưởng cảnh ấm êm

Vía hồn xa cách khó đem trở về

Biết đâu thật sự hương quê

Biết đâu là đích tự về đến nơi

Cơ Trời xoay chuyển không ngừng nghỉ, tạo nhiều cơ hội cho vạn linh tự thức và tự tiến.

Cho nên tại thế chẳng yên

Bày ra đủ thứ giúp riêng mỗi người

Tưởng đâu đạt được lại cười

Đâu dè chẳng được lại lười biếng thêm

Dậm chân tại chỗ, khó khổ triền miên nhiên hậu mới đặt ra một đường lối tu học của nội tâm.

Xem người đi trước mà tâm

Người đang sửa tánh tự thâm sửa tâm

Vậy ta sao lại âm thầm

Bước vào tội lỗi chẳng tầm đường đi

Biết được sự thâm kín ở bên trong có thể tự giải quyết được, vậy ta nên tự tham dự một phần hay không? Hay

là cứ tiếp tục hành triển trong sự vô minh và bất lợi.

Thương yêu chỉ có Cha Trời

Tình yêu sâu đậm tạo lời thức tâm

Vía hôn cải tiến mừng thăm

Chung lo tu học chung tâm đường đi

Hôn chịu tu thì vía mới được hưởng, thực hành chọn pháp trong giây phút thanh tịnh mới được tái ngộ, ngậm ngùi trong giây phút tương sinh, chỉ biết ôm nhau khóc và nhắc lại sự xa cách thắm thoát đã 500 năm, triền miên sống trong sự mê lầm và động loạn.

Vía hôn tái ngộ vui bàn

Anh em chung cội sống an đời đời

Phát tâm đại nguyện thoát lời

Không còn xa cách không đời tâm can

Chung sống trong đời sống thanh nhàn, thi thơ phong

phú, ông ngâm bà đáp tạo lời cứu sinh.

Đến đây mới rõ chơn tình

Trong không mà có chính mình phải lo

Thực hành giải tỏa quanh co

Một đường đến đích chẳng lo chẳng sầu

Đố nhau và thức tâm lẫn nhau lúc ấy mới thấy rõ sự siêu diệu của Đấng Cha Trời, muốn đến đâu là đến, cùng nhau chung hưởng một niềm tin sống động và bất diệt, chẳng tạo nghiệp và thọ nghiệp nữa.

Dù cho trăng gió mây mưa

Tâm lành vẫn giữ vẫn thừa Cha Trời

Đồng chung một ý một lời

Nơi nơi thanh tịnh ban lời thương yêu

Sự kích động và phản động là luật Trời, thương yêu Cha Trời và vía hồn tái ngộ thì chẳng có lời thở than.

Lúc nào tâm trí cũng an

Văn ngôn sáng suốt vẫn ban mọi người

Cuối cùng giữ lấy nụ cười

Từ bi hỷ xả người người quý thương

Sống tại thế gian nhưng chẳng có tâm phàm, biết mình
đạt đạo chuyển sang chơn hồn.

Cứu người đẹp bỏ ác ôn

Vía hồn tương ngộ kính tôn Cha Trời

Trở về thanh tịnh giữ lời

Giải bày thanh thoát rõ Trời hơn xưa

Đố nhau chơn lý thanh vừa, do đâu anh có anh
vừa mới sinh?

Hồn đáp:

Do Trời sắp đặt tâm linh hợp hòa.

Thương yêu mới gọi là Cha

Ôm nhau sung sướng tương hòa càn khôn

Lý kia vĩnh cửu sanh tồn

Đường đi sẵn có do hồn thực thi

Tất cả đều sẽ trở về không, trong sự kích động của sự được và không.

Sống vui đồng vợ đồng chồng

Vía hồn siêu thoát bông hồng tự rụng

Càn khôn vũ trụ vui mừng

Người yêu tái ngộ rưng rưng đôi hàng

Không còn hướng ngoại nữa, mỗi mỗi cũng đem trở vào nội tâm nội cảnh, chơn ngôn và chơn lý không bao giờ lìa khỏi đôi môi, nuôi dưỡng dưỡng chí trở về nguồn cội.

Chẳng còn mê chấp sang tòi

Ở đâu cũng vậy đứng ngồi vẫn yên

Chẳng vui chẳng cảm thấy phiền

Siêng năng tu học mới giéng thức tâm

Hồi sinh là sức mạnh của luật quân bình, giải thông
đời đạo tâm linh sáng ngời.

Luật kia sắp sẵn bởi Trời

Cam go thử thách rõ Trời trong ta

Vía hồn tương hội chung nhà

Cần khôn qui nhứt thật thà tự tu

Hào quang bộ đầu khai mở, cảm thông pháp giới vui
hòa cùng đại đạo như sinh.

Cảm thông ba cõi chơn tình

Trong không mà có cảm minh tình Trời

Sáng ban chiếu hóa nơi nơi

Tình thương đạo đức vui thời thức tâm

Đố nhau, dìu tiến lẫn nhau, trau tâm sửa tánh thực
hành chơn pháp, ông đâu bà đó tạo đồ mà đi.

Vía hồn thức giác uy nghi

Đạt thanh giải trực hợp thì cảm giao

Khai thông tô điểm sắc màu

Đến nơi đến chốn làu làu thức tâm

Bay bổng cả càn khôn vũ trụ, tự do trong mọi giới
thanh nhẹ, tâm định thần tri hoàn toàn tự chủ.

Chẳng còn loạn động mê mù

Qui y chơn pháp trùng tu thiên đàng

Lúc nào cũng cảm thấy an

Thấy tâm sáng suốt vui bàn nơi nơi

Điêu tiến lẫn nhau trong tình thương thanh nhẹ, nhạc
trôi tứ phương đón chào thiện giác, tâm tâm tương
ứng đối trao chơn tình.

Pháp thân khai triển địa linh

Chơn tình chơn giác tự minh lấy lòng

Thanh cao khai triển nhiều vòng

Quán thông đời đạo tham tông tự tu

Đường lối sẵn sàng qui nguyên một mối, sang
tôi như nhau, trước sau là một, đầu đầu hợp
khuyh, lưỡng nghi hợp nhứt, niềm tin là quan trọng.

Minh tâm kiến tánh giải phòng

Chẳng còn rước trước lòng vòng dây dưa

Tâm thanh cảm mến đón đưa

Cha Trời ban chiếu mới vừa lòng nhân

Hưởng mùi trí thức giai nhân, tự do bàn bạc góp phần
dựng xây, chẳng còn trách móc mưa mây, tâm hòa tâm
tiến vui vầy cảm giao.

Khai thông nẻo học nhiệm mầu

Trời ban tâm đạo giải sâu giải mê

Chẳng còn trì trệ đăm mê

Giữ phần thanh tịnh tự về đến nơi

Nhàn hạ hưởng lấy phần lạc thú do Trời ân ban tùy
theo trình độ, tự cứu mình trong niềm tin thanh tịnh.

*Cảm thông đời đạo chơn tình
Thực hành tiến bước tự mình dựng xây
Sống trong khai quán đêm ngày
Hồn thanh thức giác vui vầy cảm giao*

Vẫn chương lưu loát, trí tuệ thông minh, chơn tình bộc phát, tham thiền nhập định, tâm linh sáng suốt thực hành lập hạnh.

Vía Hồn vấn đáp:

Năm trăm năm xa cách Vía Hồn không có cơ hội tương giao, kẻ ở hướng đông, người ở hướng tây, sống trong sự si mê loạn động quên về với chánh giác, nay được hồng ân của Thượng Đế ban cho phần hồn thức giác lo tu học ngày lẫn đêm cho nên Vía mới có cơ hội tương ngộ khẩn khít ngày đêm bàn bạc về đời lẫn đạo tự minh giải và quán thông, dứt khoát thát tình lục dục, sự thắc mắc giữa hai bên nay đem ra công hiến

cho chúng sanh tự thức và tự tránh cái cảnh trầm luân trong bể khổ mà không hay. Những phần vấn đáp diễn tả như sau: Vía là vợ, Hồn là chồng, đối với phái nam. Đối với phái nữ thì ngược lại, Hồn là vợ, vía là chồng.

1) Vía vấn:

Thưa anh tại sao lúc này em cảm thấy càng ngày càng thanh tịnh, sau khi tương ngộ và phối hợp cùng anh, lại cảm thấy tất cả xung quanh của em đều là động cả?

Hồn đáp:

Trước kia em đã bị mất quân bình cho nên em tự cảm thấy càng ngày càng động. Nhưng đến nay sau khi được tương hội và tương hợp, em đã lần lượt khôi phục sự quân bình đã bị đánh mất từ bao nhiêu kiếp. Càng được quân bình lại càng được quán thông. Cho nên em bắt đầu cảm thấy động ở xung quanh em vậy.

2) *Vía vấn:*

Chùng nào em mới được thanh nhẹ và nhàn hạ như anh, lắm lúc em cảm thấy anh làm rất nhiều việc trong một lúc nhưng không bị vất vả như em, tại sao?

Hồn đáp:

Muốn có sự nhàn hạ và thanh nhẹ như anh ở ngày hôm nay thì em phải học nhẫn hòa và thực hiện nhẫn hòa thì em mới có thể làm nhiều việc trong một lúc được. Trước kia anh cũng thắc mắc và vất vả như em, thấy mình làm rất nhiều việc nhưng kết quả không đâu vào đâu cả, chỉ ôm lấy sự sân si buồn tủi trách móc phiền não sai quấy thù hận, ghen ghét vô lý mà thôi.

Từ ngày anh dứt khoát lo hướng thượng tu học, biết được cuộc sống của tâm linh từ bên kia thế giới mang đến đây, chứ không phải tại đây có khả năng tạo nó

ra. Cho nên anh không còn lưu luyến việc đời. Từ đó chính anh đã mở trói cho anh. Cho nên ngày hôm nay anh mới được phần thanh nhẹ.

3) *Vía vấn:*

Thưa anh làm sao tu cho đúng đường để tránh được những tai nạn có thể xảy ra ở tương lai?

Hồn đáp:

Muốn tu cho đúng đường thì trước khi tu ta phải tự xét do đâu mà có sự hiện diện của ta tại trần? Xác thân và hành động có hữu ích gì? Sao lại cứ ham sống mà không muốn chết? Những sự thối nát kể trên phải tự mổ xẻ và tìm hiểu cho cặn kẽ nhiên hậu mới tự chọn một con đường tự tu tự tiến.

Ai đã tạo ra tai nạn và ai sẽ bị vấp ngã ở tương lai?

Tự chịu thâm hỏi lấy chính mình thì mới thấy rõ sự cấu trúc siêu nhiên từ bao nhiêu kiếp mới đem lại một hình thù duyên dáng trụ hình theo định luật vay trả. Hành động tạo ra bài học và phải trả bài thì mới đúng là người tu.

Quá si mê sự khuyến rũ của tứ quan ngũ tạng đã và đang thu thập và nung nấu những việc không thành như những kẻ bị trôi vạc giữa dòng sông mà bám lấy phao nầy cho đến phao nọ, nuôi dưỡng niềm hy vọng trong sự hy vọng mà thôi. Nhưng rốt cuộc cũng phải xa lìa mọi sự si mê và ham muốn, nhiên hậu mới bắt đầu chịu tu và gánh vác.

Lúc ấy mới thấy rõ giá trị của tâm thức là vô cùng và sống động, nhận định rõ rệt trong cái có nó sẽ trở về không mà trong cái không nó sẽ có. Nhiên hậu mới bắt đầu truy tầm chơn lý, chọn pháp mà thực hành.

4) *Via vấn:*

Thưa anh vậy nên chọn pháp nào đúng hơn và đi tắt hơn?

Hồn đáp:

Tất cả các pháp tại thế gian đều là phương tiện giúp cho hành giả trở về nguồn cội, hành hay không cũng do hành giả mà thôi. Pháp của anh đang hành là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Toàn pháp đều khứ trực lưu thanh, nó bao gồm như sau:

Pháp Soi Hồn: tập trung chấn động lực thần kinh khối óc từ nặng trực trở về thanh nhẹ, quên đi những sự tập quán trần trực mà tự động trở về với mọi sự thanh nhẹ sẵn có ở bên trong và tung ra khỏi bộ đầu hòa hợp với nguyên lý cả càn khôn vũ trụ, tự thức và không còn tạo động nữa.

Pháp Luân Thường Chuyển: sử dụng nguyên khí sẵn có, tận dụng khả năng sẵn có và khai mở những nẻo hóc lổ bịch ở bên trong ngũ kinh ngũ tạng, khai thông lỗ chân lông hòa hợp với thanh khí điện cả càn khôn vũ trụ, giải tỏa trực khí, tiêu trừ vọng động, huệ tâm khai triển càng ngày càng thấy rõ sự tăm tối của chính mình, ăn năn hối cải, vun bồi sự cần thiết và sáng suốt.

Thượng, trung, hạ định, huệ khai minh, vũ trụ và càn khôn không còn xa tâm thức của hành giả nữa. Lúc nào cũng ổn định, tận hưởng niềm tin tiến hóa vô cùng của chơn thức.

Thiền Định: Biển cho lặng minh châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần.

Sau hai đoạn công phu kể trên đã làm đúng theo lời chỉ dẫn của phương pháp thực hành đã vẽ rõ từ nét một thì hành giả sẽ cảm nhận được sự thanh tịnh khi

thiên định, càng ngày lại càng ngồi được lâu và thích thú.

Nhờ ba pháp kể trên mà ngày hôm nay anh mới rõ được câu: *Sống đồng quan chết đồng quách*. Tức là chúng ta đang sống chung đồng quan điếm và chúng ta sẽ chết chôn chung một hòm. Hồn Vía tương hội đời đời bất diệt và không bao giờ ly tán nữa.

Chứ vợ chồng ở thế gian thì chỉ áp dụng trong lời hứa mà thực hành lại không. Chết rồi thì chồng một nơi vợ một ngả. Mỗi người tội trạng đều khác nhau. Đến giờ phút này chúng ta mới thật sự biết yêu nhau và yêu tất cả vạn linh của Đấng Cha Trời.

Bởi vậy cho nên anh thường rơi lụy trong giây phút cảm động, thương tiếc cho chúng sanh đang còn ôm lấy sự si mê bất chánh và tiếp tục tạo ra sự chia rẽ và sát phạt lẫn nhau. Niềm tin và thực hành là điều cần

thiết, tùy duyên mà hành tùy duyên mà học. Bất cứ pháp môn nào cũng đều có giá trị cả, mau chậm rồi cũng sẽ về đến nơi.

5) *Via vấn:*

Thưa anh cái gì gọi là niềm tin?

Hôn đáp:

Khi hành giả đã hội tụ được những điều kiện mà anh đã phân tách ở câu thứ 3 của em ở bên trên, thì mới bắt đầu tạo niềm tin nơi khả năng của chính mình nhiên hậu mới bằng lòng tự tiến trong thanh tịnh và trật tự, không còn bôn chôn động loạn.

Lúc nào cũng bình tĩnh và sáng suốt vì đã ý thức được trong không mà có, trong có mà không, nắm chắc định luật siêu nhiên mà thực hành, thì niềm tin càng ngày

càng mạnh và không bao giờ thay đổi. Thực hiện được quan điểm này, thì tâm hồn lúc nào cũng sáng suốt, tha thứ và thương yêu.

Tin nơi cõi siêu nhiên có, hồn thích sự thanh nhẹ lại càng chứng minh rõ rệt hơn sự siêu thoát của càn khôn vũ trụ, hòa mình vào tự nhiên, tận đạt nguyên lý siêu nhiên. Nhiên hậu mới tự cảm thấy đã và đang sống trong nhịp thở của Thượng Đế mà không hay. Niềm tin là một bằng chứng thúc đẩy con người tiến tới thanh tịnh và sáng suốt.

6) *Vía vấn:*

Thanh tịnh và sáng suốt là gì thưa anh?

Hồn đáp:

Thanh tịnh và sáng suốt tức là tất cả những sự trói

buộc của nội tâm thấy đều được tháo gỡ, quân bình khôi phục bừng sáng trong nội tâm động tịnh phân minh, quán xét hai mặt, trái cũng như mặt, thanh cũng như trược thì mới gọi là sáng suốt.

7) *Via vấn:*

Thưa anh người phàm lo tranh chấp một mặt chưa xong mà làm sao hiểu hết hai mặt một lượt?

Hồn đáp:

Cho nên giá trị của người tu cần phải áp dụng đúng pháp khứ trược lưu thanh, trung dung tiến hóa, chẳng bên bên nào và bỏ bên nào cả, tự trở về dung điểm thanh tịnh mà quán xét cả hai và dẫn tiến cả hai. Còn người phàm thì đã và đang được điều luyện bởi sự khắc khe, phản trắc của tình đời, dấy loạn nội tâm nhiên hậu mới bắt đầu mưu tìm lối thoát, truy tầm

chơn lý.

8) *Vía vấn:*

Thưa anh chơn lý là gì?

Hồn đáp:

Chơn lý là sự thật không bao giờ thay đổi, đó là dung điểm thanh tịnh ẩn tàng trong nội thức của mỗi chơn linh.

Vía vấn:

Thưa anh em nói ra đây không phải em ghen nhưng em muốn biết thêm chiều sâu của tình yêu, như em đã chứng kiến nhiều nam cũng như nữ. Họ cảm thấy yêu anh tụt đáy lòng của họ, thồn thức ngày đêm muốn được sống chung và hòa tan cùng anh, xem anh như người chồng, người cha, người thầy, người con yêu

quí của họ. Nhưng ngược lại hành động của anh lại biểu hiệu sự giúp đỡ cho họ tự thức tâm, chứ không bao giờ em cảm thấy anh ôm lấy món quà như người phạm đã được tặng tại sao?

Hồn đáp:

Những gì anh đã và đang thực hành đều là giá trị tháo gỡ trên con đường siêu thoát chứ không còn sự trói buộc và tạo nghiệp nữa. Cho nên mỗi mỗi em đều cảm thấy ngược lại với người đời.

Người tu thì phải biết lập hạnh hy sinh nhiên hậu mới thức tâm người phạm, dìu tiến họ từ kiến thức này cho đến kiến thức nọ. Từ ngày em hội ngộ cùng anh cho đến nay, em đã học được biết bao nhiêu bài học thức tâm trên mọi lãnh vực từ tâm lẫn thân.

Nhìn cho kỹ và xem cho kỹ thì sự ghen ghét sẽ không

còn lưu luyến với người tu nữa. Yêu mà xây dựng cho đến siêu thoát thì mới thật sự là yêu. Còn yêu mà ích kỷ là tiêu điều cả hồn lẫn vía.

Em đã thấy Đấng Cha Trời yêu chúng ta mãi mãi và không giờ nào bỏ chúng ta mới thật là yêu. Còn tình yêu của thế gian thì chỉ biết yêu có một người, củng cố tà dâm tạo động và tâm trí lu mờ, “khô” tức là nghiệp vậy.

Em đã hiểu rõ tình yêu hạn hẹp của giới nam nữ trần gian chưa? Vì vậy mà Đấng Cha Trời phải giảng lâm thuyết giảng cho con Ngài tự thức mà quay về với chính họ, nhiên hậu mới thấm nhuần tình yêu của Thượng Đế, cho tất cả và yêu tất cả, mới gọi là chánh giác.

9) *Vía vấn:*

Thưa anh tại sao ở thế gian có nhiều cặp vợ chồng đã

chung sống chung chăch chung gối mà lại đi nói xấu lẫn nhau và không bảo vệ cho nhau?

Hôn đắp:

Dưới cặp mắt phàm thì thấy cảnh phu thê âu yếm, nhưng duyên nghiệp vay trả trả vay ẩn tàng trong tâm thức của hành giả chính họ cũng chưa am tường. Cho nên mỗi người đều có một lý do tự biện hộ cho chính mình.

Càng gây hấn và càng nói xấu lẫn nhau, lại càng có cơ hội thức tâm. Cho nên chúng ta thường nghe thấy những cặp vợ chồng gây gổ thiếu điều giết nhau, nhưng sau cơn sân nộ rồi cũng trở lại bình thường.

Những người có kinh nghiệm ở đời ít chịu xen vào việc gia đình của một ai kể cả người thân. Tại sao? Vì họ đã thấy rõ định luật vay trả không sao tránh khỏi

được.

Còn về phần người tu thì chỉ thâm niệm lục tự A Di Đà Phật để cầu xin ơn trên chuyển hóa cho họ sớm thức tâm mà thôi. Sự tinh vi đã sắp đặt từ lúc hồn mới giáng trần học dưỡng trong thực hành, mang xác phàm đụng chạm để thức tâm. Rồi cuộc ông tu ông đắc bà tu bà đắc, chứ chẳng có ai giúp cho ai được cả, cãi nhau suốt cả một cuộc đời rồi chỉ gặt hái được một chút thức tâm mà tự ăn năn sám hối!

10) Vía vấn:

Tại sao Thượng Đế không cho họ hiểu tất cả định luật siêu nhiên trước khi giáng lâm đội lớp làm người?

Hồn đáp:

Có chứ! Thượng Đế đã cho học tất cả và mang luật

pháp siêu nhiên xuống thế để làm hành trang trong cuộc sống và trở về nguồn cội ở tương lai. Nhưng họ vì sa mê trần tục mà đành tạm gát luật pháp siêu nhiên qua một bên.

Vía vấn:

Thưa anh luật pháp siêu nhiên ra sao anh có thể kể cho em nghe được không?

Hồn đáp:

Được chứ, nó luôn luôn bí mật nhưng luôn luôn công khai. Một luật cho tất cả mọi luật, thực hiện trong ba cõi thiên địa hơn là chữ “Không”. Vạn linh đến đây với tâm không rồi phải trở về với nguyên lý Không Không nhiên hậu mới thành đạo, đặc pháp Vô Vi.

11) Vía vấn:

Tại sao anh có thể trả lời rõ rệt và nhanh nhẹ như vậy được?

Hồn đáp:

Anh đã được điều luyện nhiều kiếp bầm dập từ đời lẫn đạo mãi cho đến nay mới lấy lại được một số vốn Không Không. Muốn đo lường tất cả trình độ của ba cõi thì chỉ có chữ Không mới có khả năng phục vụ rõ rệt được.

12) Vía vấn:

Thưa anh làm sao mới sớm đạt được chữ Không, trong lúc mọi người đang đắm chìm trong sự si mê tiền tài danh vọng.

Hồn đáp:

Tiền tài sanh vọng si mê động loạn .v.v... đều là luật

Trời nhồi quả tâm thức của mọi người. Làm ngành nào rồi sẽ chán ngành nấy, cuối cùng cũng phải thả trôi tùy theo nghiệp lực.

13) Vía vấn:

Thưa anh nghiệp lực là gì?

Hồn đáp:

Sự lo âu buồn tủi là nghiệp lực của nội tâm, tức bỏ đi mà không biết sẽ đi đâu. Còn về vật chất nhà cửa đèn đài nguy nga năm thê bảy thiếp trói buộc trong vòng lẩn quẩn, vợ con đùm đê giam hãm tâm hồn suốt trong một kiếp người, hoàn toàn mất tự do mà không hay. Cho đó là đại phước giàu sang địa vị thượng lưu. Mãi cho đến lúc thức tâm, tự trở về với con đường tu học thì mới hưởng được mùi hương vị tự do của phần hồn.

Càng ngày càng rõ sự tối tăm của quá khứ và đã tự giam hãm mình mà không hay, đã tạo ra bản chất độc tài và ác độc, củng cố những sự không thể tồn tại ở tương lai. Cho nên chúng ta cũng đã chứng kiến những gia đình giàu sang nhưng rốt cuộc xét kỹ lại cũng phải chịu định luật Sinh Trụ Hoại Diệt tan rã đau thương vô cùng, nhiên hậu mới chịu sám hối ăn năn, bước vào con đường tu học.

14) Vía vấn:

Thưa anh tại sao Thượng Đế không giúp cho tu trong lúc giáng trần làm người?

Hồn đáp:

Có chứ Thượng Đế đã giúp cho họ có hơi thở liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, những lời nói êm dịu, những cảnh đẹp, những màu sắc xinh tươi, những món ngon

vật lạ, những giọt nước thơm thanh, những điệu múa tuyệt trần, những tiếng chuông rung động tâm hồn, những sự quân bình của cơ vận như: xe hơi, máy bay, vệ tinh viễn thông, xe đạp, tàu bè trên mặt nước, tàu lặn dưới đáy biển, hải lục không quân đầy đủ là phương tiện để cho họ thấy rõ giá trị của sự đoàn kết giữa loài người và loài người.

Sự thông minh tạo ra trí khôn chuyển theo qui luật vận hành của Trời Đất. Phương tiện càng ngày càng dồi dào thì lòng tham của con người sẽ được giảm bớt.

Thượng Đế đã ban cho mọi tâm linh một khả năng vô cùng và đang chờ đợi chúng sanh tự thức quay về với chính họ trong thanh tịnh mà tự sử dụng khả năng sẵn có thì thế gian sẽ biến thành thiên đàng. Biết được ta là vô cùng thì hàng rào tham sân si hỷ nộ ái ố dục sẽ sụp đổ tức khắc.

Người đời hiểu sai, oán trách Thượng Đế tạo sai cho chính họ mà không hay. Cho nên có thể đi đến chỗ bất trung bất hiếu và thất đức mà tưởng lầm mình là gia giáo và đạo đức.

15) Vía vấn:

Thưa anh đạo đức là gì? Làm sao mới có đạo đức?

Hồn đáp:

Đạo đức viết ra hai chữ hai khởi điểm như nhau qui nguyên cũng là một mối. Đạo: là thập thiện thập ác dĩ hòa bình. Tức là trong thiện có ác mà trong ác có thiện, luôn luôn phát triển trong hai mặt. Tại sao giải thích kỳ cục như vậy được. Thiện là thiện còn ác là ác, nó khác nhau. Nhưng sự thật là sự thật, thiện ác phải đi đôi thì mới kết thành chơn lý.

Con người giáng thế làm người có phải ác không? Làm cho người mẹ phải chịu cảnh mang nặng đẻ đau, chịu đựng hành hạ đủ thứ cho đến lúc trưởng thành!!!

Vậy trong ác có thiện ở chỗ nào? Nhờ sự hành hạ khổ buồn cha mẹ thế gian mới thức tâm và thấy rõ hành động sai trái đòi hỏi quá mức của chính mình mà ăn năn sám hối thương yêu mẹ hiền mà phát đại nguyện thực hành hiếu nghĩa nuôi dưỡng thiện tâm báo hiếu, lấy lại sự quân bình thanh nhẹ, tưởng niệm bề trên thực hành chơn pháp, tiến thành đạo già.

Kết luận đạo là quân bình và tự thức. Đức là việc làm luôn luôn hướng về đại chúng, tự phá mê phá chấp không nghĩ sai cho bất cứ một ai, nuôi dưỡng trung tín bác ái vị tha, sửa mình là chánh. Luôn luôn cảm thấy sự sai lầm của chính mình lo tu học, xây dựng niềm tin, các giới công nhận mới tạo thành Đức.

Nói thì dễ nhưng hành thì khó, nhưng không có gì bằng
dũng chí thanh tịnh tiến thân thì đạo đức sẽ tràn ngập.
Còn trong thiện có ác. Ở đời này có hai loại thiện:

1) *Thiện di bất minh*

2) *Minh di thiện.*

Thiện di bất minh tức là giúp người mà không rõ
nguyên do.

Minh di thiện tức là giúp người từ đời lẫn đạo tròn trịa
cả hai mặt.

Ở thế gian này thường giúp người trong tinh thần vụ
lợi, trong đó có ác ý, tạo cho họ càng ngày càng si mê
và không có lối thoát. Như là: nhậu nhẹt, chơi bời,
cờ bạc, hút sách, đọc kinh không hiểu kinh, làm đạo
không hiểu đạo, chèn ép không cho họ có cơ hội tự

thức và tự chủ, tức là Thiện di bất minh.

Còn Minh di thiện tức là hiểu rõ việc làm và hành động của chính mình. Hạnh hy sinh phải cao dày. Ta chịu được là người khác sẽ chịu được. Ta đạt được là người khác sẽ đạt được. Làm một việc cho mọi việc, luôn luôn vun bồi khởi điểm tốt trong tinh thần nhân hòa, ảnh hưởng tốt tức là sẽ giúp cả hai mặt đời lẫn đạo.

Via vấn:

Thưa anh, những điều mà anh đã nêu ra ở bên trên em nghe và cảm nhận rất thông suốt nhưng tâm người lúc nào cũng dấy động sự tham sân thì làm sao họ tiến tới Minh di thiện được?

Hôn đáp:

Với cặp mắt phàm và kiến thức tạm của chúng sanh thì chỉ tạo cho sự nghi nan bất chánh, trầm luân trong bể khổ, nhờ quả liên hồi nhiên hậu họ mới chịu tự lui về dung điểm thanh tịnh trong nội thức của chính họ, bắt đầu truy tầm chơn lý. Biết yêu, biết thương và biết tự gạt bỏ sự ghen ghét si mê bất chánh của chính họ.

Biết được những gì có có không không, càng được nhờ quả thì sẽ càng minh thiện ác. Ai đã tạo cho ta khổ? Và ai đã giúp cho ta tiến? Rốt cục chỉ biết ta là một tâm linh trách nhiệm cả hai, thức mà tu, thức mà khôi phục sự quân bình, thức mà rõ đạo là gì? Thức mà thứ tha trên hết. Muốn đạt được minh di thiện thì phải chấp nhận học với mọi sự nhẫn hòa.

Vía vấn:

Bình tâm mà nghe rõ lời phân giải của anh thì em đã cảm nhận khởi điểm của mọi việc đều nằm trong động

tịnh và tịnh động cả có phải không anh?

Hôn đáp:

Em thanh tịnh và xét rất đúng, chơn lý luôn luôn thể hiện trong hai chiều, trong tịnh có động, trong động có tịnh chuyển chạy trong cơ tiến hóa của Nhơn sinh. Người đời lúc đói thì muốn no, lúc no thì muốn đói. Chúng ta đang sống trong thời đại văn minh của vật chất đã thấy rõ, những người mập thì phải đóng tiền để học làm ốm. Người ốm thì cũng vậy vì muốn mập. Sàng sẩy, sàng sẩy, điều luyện và điều luyện cho đến lúc thức tâm thì tương lai mới cảm nhận được sự mập ốm cũng như nhau cả.

Vía vấn:

Thưa anh lúc nào anh cũng vui, hài hước và thực tế cả. Tại sao người khác không chịu học như anh để giúp

cho mọi người cùng vui?

Hồn đáp:

Có chứ! Mọi người đã và đang học, học xong bài vay trả của cuộc đời thì họ cũng sẽ là anh.

Vía vấn:

Em thấy ai ai cũng đâm đầu đi xuống và nuôi dưỡng sự tranh chấp, tạo sự thù hận và ít ai chịu đi lên làm sao họ đạt được sự thanh thoát ở tương lai được anh?

Hồn đáp:

Nguyên lý của mọi sanh hoạt, có xuống thì phải có lên, có lên cao thì phải chiếu xuống, hỗ trợ cho nhau thì tương lai mới kết thành cơ qui nhưt.

Vía vấn:

Thưa anh em thường nghe sự hô hào đoàn kết, vì nước vì dân, bảo vệ biên cương, phục hồi tổ quốc, lãnh mạnh hóa nhân dân. Nhưng rốt cuộc nhà lãnh đạo lại bị bệnh hoạn nhiều hơn, hồn xác bất ổn bơ vơ trong không khí u sầu tịch mịch, tại sao Thượng Đế không giúp cho họ mãn nguyện?

Hồn đáp:

Có chứ, Thượng Đế ban ơn không ít cho những vị lãnh đạo và nhân dân họ có cơ hội thức tâm qua những lời hứa hẹn bất thành, tạo khổ cho toàn dân. Nhiên hậu mỗi tâm linh sẽ tự thức và trở về với chính họ. Lúc ấy mới thật sự đoàn kết với Thượng Đế, mới rõ huynh đệ một nhà thì sẽ không lo đến sự bảo vệ biên cương và gieo thù hận nữa. Sự mãn nguyện đang chờ sự thức tâm của chúng sanh mà thôi.

Bangkok, ngày 08-10-1984

Via vấn:

Thưa anh trong nguyên tắc của lý thuyết thì rất đúng, nhưng sự nhu cầu cấp bách lúc nào cũng thiếu thốn thì làm sao mãi nguyện được anh?

Hồn đáp:

Em cũng thường được nghe qua câu “Không bằng lòng rồi cũng phải bằng lòng”, thế gian vô nan sự bá nhân thành kim thị thái hòa. Ngày hôm nay chúng ta tu và đã được xuất ra khỏi thể xác lại càng thấy rõ điều này hơn.

Trước kia chúng ta cũng chưa thấy rõ, cuống cuồng trong sự động loạn si mê mãi cho đến ngày hôm nay chúng ta mới thấy rõ sự nhẫn hòa là cao quý, sự bằng lòng là tiến hóa. Có nhẫn hòa, có bằng lòng thì mới có sự mãi nguyện. Em xem xã hội như sinh, các tầng

lớp khác nhau với cặp mắt phàm, nhưng mỗi mỗi đều có sự tiến hóa theo duyên nghiệp của chính nó. Người giàu có cái khổ của người giàu. Người nghèo thì có cái khổ của người nghèo. Rốt cuộc hai giới cũng chung hưởng thanh khí của cả càn khôn vũ trụ như nhau. Rồi cũng phải ra đi bằng hơi thở cuối cùng.

Xác phàm là khám giam hãm tâm linh sống trong qui luật của tự nhiên và siêu nhiên. Từ lời nói, miếng ăn và giấc ngủ đều nằm trong định luật quân bình nhân quả trả vay, giới hạn tùy theo khả năng sẵn có của chính nó. Em cũng đã có dịp nghe qua những người giàu than với chúng ta rằng họ rất nhiều bệnh và chán cuộc sống hiện tại!

Tại sao? Thừa vì tiền nhiều cho nên họ mới có cơ hội tìm ra những chứng bệnh sẵn có của chính họ và thấy rõ mình sẽ chết sớm hơn người nghèo. Cho nên họ phải

làm ra tờ di chúc trước khi họ chết. Còn người nghèo thì thiếu ăn thiếu mặc, chỉ biết có làm thì mới có ăn, cống hiến sức lao động của chính mình cho quảng đại quần chúng, làm đường, khai kinh, trồng tía, khâu vác và phục vụ trong cuộc thi thố hiện hành, lại được mạnh khỏe và sống gần thiên nhiên hơn.

Ngày hôm nay nhà giàu phải bỏ tiền ra mới được học lao động như đánh tennis, bơi lội, đá túc cầu và các môn thể thao v.v... Còn nhà nghèo thì khỏi trả tiền nhưng được lao động và lại được tiền, em xem những cháu trẻ lượm banh chạy nhanh hơn những ông đánh tennis, vừa được luyện cặp giò và được tiền vẫn sống vui trong tinh thần đóng góp. Cho nên Thượng Đế sống với cặp mắt tinh vi của Ngài chỉ biết hòa vui và dẫn tiến tâm linh tùy theo trình độ mà thôi. Chúng ta cũng vậy chẳng có gì đáng chấp và đáng mê cả.

Via vấn:

Thưa anh mê là gì và chấp là gì?

Hồn đáp:

Mê là bênh một bên và bỏ một bên, tin mà không chịu phân tách rõ rệt. Chấp là trách móc mà không chịu suy nghĩ, chê kẻ này là tà và khen kẻ nọ là chơn nhưng chưa bao giờ chịu phân tách hành vi độc tài và bất chấp của chính mình rồi cuộc sự chấp mê lại tạo cho hành giả loạn động mà không hay.

Via vấn:

Thưa anh tại sao ở đời này lại có những người đàn ông sống nhờ vợ mà lại phũ phàng đem tâm thương yêu những người khác, tự bôi nhọ cho họ mà không hay, anh nghĩ sao về điều này?

Hôn đáp:

Chuyện thường tình của thế sự khi cần thì quý, khi chán thì hắt hủi đối với những người không tu. Còn đối với những người biết tu theo Vô Vi thì có thưởng có phạt rõ ràng có hai trường hợp có thể tự xét tội trạng của chính mình như sau:

Điều thứ nhất: Khi thức giác biết được sự tu học là cao quý và luôn luôn kính trọng bạn đồng tu và phát tâm cứu đời và truyền pháp thì mỗi đêm được công phu nhẹ nhàng và thanh nhẹ.

Điều thứ hai: Mưu đồ lấy đạo tạo đời dụng lý thuyết Vô Vi biến thành tình yêu trần tục tự phạt mình mà không hay, mất tất cả sự thanh nhẹ của nội tâm, xuất ngôn phạm thượng và bất chánh, tinh thần càng ngày càng lụn bại, đảo lộn tình thế giờ giấc công phu không điều hòa, sân si tái tục và tự cảm bơ vơ.

Vía vấn:

Thưa anh, em thường nghe nhiều người muốn được sống gần anh và mong được sớm trở về với Cha vậy tương lai họ có thành đạt không?

Hồn đáp:

Họ mới ước mong được thôi chứ kỳ thực họ chưa chịu đi. Nếu họ muốn đi thì họ phải tự hi sinh tánh hư tật xấu của chính họ, nhiên hậu mới có cơ hội tiến đạt đến nơi.

Vía vấn:

Thưa anh, giữa bạn đạo với bạn đạo lấy nhau được không?

Hồn đáp:

Đúng luật đạo thì không được lấy nhau vì người tu Vô Vi là đã ý thức làm một việc cho mọi việc ở tương lai thì giữa bạn đạo và bạn đạo phải hi sinh và vun bồi cho nhau thành công càng sớm càng tốt, dứt khoát thất tình lục dục, dẹp bỏ sự ghen tương và không tạo sự ghen tương. Còn những cặp vợ chồng đã kết thành gia thất thì phải đồng tu để tự gỡ lần nghiệp chướng của nội tâm. Người tu Vô Vi là người tình chung của muôn loài vạn vật.

Via vấn:

Thưa anh kỳ này anh đến Bangkok lại được nhiều người hỏi về vấn đề làm ăn tại sao?

Hồn đáp:

Tận độ chúng sanh thì bất cứ giới nào cũng được quyền hỏi người truyền pháp sự thanh tịnh phục vụ cho các

giới chứ không phải dành riêng cho những người đã tu. Như em đã được nghe qua lời phân giải của anh từ đời qua đạo phân tách rõ rệt đường đi và lối đến của mỗi hành giả tại thế trầm luân trong sự tham dục của chính họ si mê mà không hay. Cho nên kỳ này lại được nhiều người có ý niệm hướng về sự tu học hơn. Họ tự cảm thấy họ rất mất sự may mắn nếu họ mất sự quân bình trong nội tâm.

Via vấn:

Thưa anh em đã thấy và đã nghe nhiều người rất bận rộn, mang danh tu mà thiếu tu lại chê pháp này pháp nọ, anh nghĩ sao về những trình độ này?

Hồn đáp:

Đã nói là trình độ không mua và không bán được tất cả đều đã giới hạn trong khả năng sẵn có của chính

họ, còn đối với người nói được và không hành được thì chỉ biết phê phán người khác mà không biết tự phê, quá trớn đâm ra điên loạn mà không hay. Còn người thực hành tự đạt thì luôn luôn ước mong cho mọi người đồng hành. Mọi trình độ đều có sự hữu dụng của chính nó như:

a) Điên loạn một thời gian rồi cũng hết điên và phải ăn năn sám hối và tự tu.

b) Người thực hành tự đạt sẽ có cơ hội ảnh hưởng và dìu dắt muôn loài vạn vật ở xung quanh mình.

Cơ đồ của Thượng Đế tức là tâm linh rất cuộc rồi cũng có cơ hội tự thức. Cho nên những nhà truyền pháp thanh tịnh luôn luôn thuyết minh rằng Thượng Đế không bỏ một ai cả.

Vía vấn:

Thưa anh, giữa bạn đạo với bạn đạo lại sợ mất bạn đạo mà lúc gần nhau lại làm méch lòng nhau không hay, xin anh cho em biết lý do tại sao?

Hồn đáp:

Khi bước vào con đường tu học thì đã chán cuộc đời tranh chấp cho nên đem tâm hướng thượng ý niệm hướng về thiên liêng bất diệt tình thâm của đạo màu, phát khởi từ trong tâm hồn thanh sạch lại quý nhau và không muốn xa nhau.

Khi được gần nhau quá vui quên đi thực chất thanh nhẹ trở về với tánh chất ô trược, eo hẹp mà không hay, cho nên ý lời không đẹp đẽ nhau trong sự mê chấp, phản nghịch lẫn nhau nhiên hậu mới có cơ hội tái thức, rốt cuộc cũng chẳng mất bạn đạo và cũng chẳng mất tâm linh. Chơn tình của đạo pháp sáng ngời trong tâm hồn của mỗi cá nhân, tha thứ và thương yêu là quyền

tối hậu.

Via vấn:

Tại sao có người tu nửa chừng lại bỏ đạo lại đi nói xấu người tu?

Hồn đáp:

Trình độ thì có trước có thanh, có mạnh có yếu. Người trước thì sẽ bị sự tác động của khối trước hút là chạy theo bỏ đạo, khổ mà không hay. Còn phần thanh thì hòa thanh càng ngày càng sáng suốt. Còn sự mạnh yếu dưới cặp mắt đời thì phân ra như sau, dùng vật chất lôi cuốn và ép buộc người tu tức là sức mạnh của môn phái vật chất.

Yếu là khi không còn vật chất hỗ trợ nữa thì tự động bỏ đạo cho nên anh thường khuyên mọi người nên tự

tu tự tiến nhiên hậu mới có cơ hội sử dụng khả năng thanh tịnh của chính mình, không nên ỷ lại mà một ngày nào đó sẽ bị trôi vào giữa dòng sông mà không hay.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn ngày hôm nay và kính chúc các bạn thân tâm an lạc

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên